

JAMSESSION

Hudební klub v Orlové

FANZIN

ROCK A COUNTRY - LIBUŠIN MIKULÁŠEK

V předvečer Mikuláše 5. prosince 2015 se konalo v restauraci Libuše v Dětmarovicích po dlouhé době setkání muzikantů sdružených kolem bývalého Hudebního klubu v Orlové. Cestou na hudební setkání bylo možno potkat v ulicích města s vánoční výzdobou Mikuláše s čertem a andělem, což slibovalo bohatou hudební nadílku.

Bohužel za ten půlrok došlo k rozpadu bluesové skupiny Ještě nijak i rockové kapely Tatapult. S hudebníky to zamíchalo a došlo ke kvalitativní přeměně kapely Z budy. Kapela nyní hraje ve složení Petr Holáň (sólová kytara), Jaromír Puhr (2. sólová kytara), Lubomír Krzystek (doprovodná kytara), Miroslav Hynar (basová kytara) a Miroslav Lazur (bicí). Tím se kapela umělecky posunula výše a přejme jí, aby vydržela do jara 2016, kdy budou probíhat Orlovské dny, na kterých by se ráda představila Orlovanům.

Setkání muzikantů po 17. hodině zahájil „manager“ kapely Z budy Miroslav Křivda. Jeho způsob komentování připomíná uvádění Petrem Šiškou z kapely Legendy se vrací. Z počátku zahrála kapela Z budy, po ní nastoupila country kapela Belegro pod vedením Jiřího Frice. Belegro hraje poctivou country s příjemnými vokály. Zahrála ale jen jednu rundu, protože bubeník kapely Z budy chtěl předvést novou uměleckou výši kapely nečekané krátkodobé návštěvě. Pak hrál host Josef Pak na elektrofonickou basu doprovázen citlivě Petrem Holáněm na sólovou kytaru čtyři své skladby a dvě ve své úpravě v pořadí: Pravdivé slzy života (vlastní), Anička dušička (upravená lidová), Valčík pro mamku (vlastní), Bezdomovec lásky (vlastní), Prší, prší, jen se leje (upravená lidová), orientální instrumentální skladba (vlastní). Byl to zážitek především pro znalce hudby. Pak nastoupila opět kapela Z budy a po 22. hodině nastalo jako vždy jamování. Na bubny si zahrál Miroslav Voznica a opět zazpívala Vlasta Holánová.

Tentokrát byla místa v restauraci pro velký zájem z minula na objednávku, ale jelikož se někteří z rodinných důvodů nemohli dostavit, zbylo pár míst i pro náhodné návštěvníky restaurace. Restaurace se vyznačuje nízkými cenami a bezvadnou obsluhou. K večeři byl na objednávku předem vynikající guláš s chlebem a někteří si ho dali i dvakrát, poněvadž zbylo několik porcí po zrušených objednávkách nepřítomných příznivců.

Zábava skončila před půlnocí. U restaurace se rázem uvolnila cesta od automobilů hostů a hudebníků.

Mirek Křivda uvádí rozšířenou kapelu Z budy

Country kapela BELEGRO

Host Joe After při hře na různé basy

–redakce–

Galerie v Litomyšli vystavuje dvojlist z neznámého graduálu

Městská galerie v Litomyšli vystavuje unikátní pergamen, který objevila ve svých sbírkách. Dvojlist z přelomu 15. a 16. století byl součástí neznámé liturgické knihy. Jeho původ teď řeší odborníci. Jasně je zatím jen to, že jeho první strana znázorňuje **vánoční zpěvy**.

Detaily bohatě zdobené listiny

„Nevíme, z jaké knihy pochází. Jsou na něm částečně zachycené vánoční a velikonoční zpěvy,“ upřesnila Zuzana Tomanová z galerie. Dvojlist je prý poměrně zachovalý, neboť byl proveden na pergamenu. Bez odpovědi zatím zůstává otázka, jak se dostal do Litomyšle. Experti hledají souvislosti třeba s místní piaristickou knihovnou, která po zrušení řádové koleje přešla do majetku muzea.

Graduál pravděpodobně patřil do reprezentativní zpěvní knihy, což dokládá barevná, bohatě zdobená ornamentální výzdoba na jeho krajích a především počáteční iniciála s vyobrazením Krista. Podle všeho byl vytržen z její střední části. „Můžeme vidět trůnícího Krista v iluminované iniciále G, kterým začíná celé dvoufólium, tak jak bylo nalezeno a jak je zde vystaveno,“ popisuje historik Vojtěch Večeře.

Galerie o existenci listů ze zpěvníku ve svých sbírkách věděla. Nebyly však zapsané v evidenčních seznamech a dosud je nikdo nezkoumal.

Dvojlist byl veřejnosti představen o prvním prosincovém víkendu roku 2015 – návštěvníci si mohli poslechnout i vánoční zpěv, který je na graduálu zaznamenaný. Památka byla vystavena v Domě U Rytířů do 6. ledna, potom se vrátila do depozitářů.

Převzal: sdur

Zdroj: ČTK

Autor: Josef Vostárek

Autor: ČT24

Zdroj: ČT24/ČTK

Vydáno pod [KulturaRegionyPardubický kraj](#)

<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/kultura/1631731-galerie-v-litomyšli-vystavuje-dvojlist-z-neznameho-gradualu>

CESTA DO HVĚZDNÝCH VÝŠIN

V posledním období postihují svět rockové hudby velice citelné ztráty. Na konci loňského roku zemřel zakládající člen Motorhead Lemmy Kilmister, Začátkem roku David Bowie. George Martin skonal 8. března a Keith Emerson našli s prostřelenou hlavou 11. března. Všechna, i nehudební media se těmito smutnými událostmi poměrně podrobně zabývaly, ale přesto jsem si všimnul dvou významnějších nedostatků. Všechna úmrtí byla zcela překvapivá, bez vlezlého, po dobu nemoci trvajícího špiclování medií. Zvláště u Davida Bowieho se vědělo, že si úzkostlivě střeží soukromí. Ještě v pátek, v den Bowieho narozenin vyšlo jeho poslední album s označením (Blackstar) (ISO/Columbia/Sony 887517387 1.2) a v neděli podlehl marnému, osmnáctiměsíčnímu boji s rakovinou jater. Odešel tak jeden z největších inovátorů populární hudby, vynikající zpěvák a skladatel, držitel řady prestižních cen za celoživotní dílo. Snad jen u Lemmy Kilmistera nebyla jeho skolem zasvěcenější hudební veřejnost nijak překvapena. Vedl totiž velice nezřízený život, podložený tvrzením, že nejdéle vydrží játra soustavně zalitá alkoholem. Dalším faktem, kterého jsem si v posmrtných hodnoceních povšimnul, bylo shrnutí jejich umělecké dráhy až od momentu, kdy již jejich jména byla v hudebním světě známá a víceméně již byli považováni za hvězdy. Podívejme se proto trochu podrobněji na jejich umělecké začátky, které těm hvězdným předcházely.

IAN FRASER KILMISTER (24.12.1945 - 28.12.2015), známější pod přezdívkou „Lemmy“

Lemmy se narodil v Stoke-on-Trentu v Severním Walesu. Rockovou dráhu zahajuje začátkem 60. let ve skupinách The Rainmakers a The Motown Sect. V roce 1964 zakládá The Rockin' Vickers, která po sobě zanechala bez většího ohlasu 3 singly:

I go Ape// Someone Like You (Decca F 11993, 1964)

It's Alright // Stay By Me (CBS 202051, 1966)

Dandy//I Don't Need Your Kind (CBS 202241, 1966).

V roce 2000 vychází souhrnná kompilace „The Complete-It's Alright“. Skupina se stala známou ale tím, že byla první západní rockovou skupinou, která vystoupila v zemích komunistického východního bloku. V roce 1965 hráli v tehdejší Sovětském svazu a hned na to v bývalé Jugoslávii. Po rozpadu The Rockin' Vickers (1967) působí jako „roadie“ pro Jimiho Hendrixe a The Nice. V roce 1968 zakládá psychedelickým rockem ovlivněné Sam Gopal, kteří pro Stable Records natáčejí jedno LP „Escalator“ (Stable SLE 8001) a jedno 7“ EP se stejnojmenným názvem (Stable SLE 8001). Obě desky jsou extrémně vzácné a jejich cena se pohybuje řádově ve stovkách liber. V srpnu 1971 se připojuje k space-rockovým Hawkwind jako basista a zpěvák.

Největším hitem, který dosáhl až na 3. místo britské hitparády, je skladba „Silver Machine“ (United Artists UP 35381). Období, kdy Lemmy účinkuje s Hawkwind, je pro kapelu nejplodnější a také nejúspěšnější. V roce 1974 nahrává s bývalým členem Hawkwind Robertem Calvertem jedno SP „Ejection//Catch A Falling Starfighter“ (United Artists UP 35543) a jedno LP „Captain Lockheed And The Starfighters (United Artists UAG 29507). Po odchodu od Hawkwind Lemmy zakládá vlastní Motorhead, spolu s kytaristou Larry Wallisem (ex. Pink Fairies, Steve Took's Shagrat, UFO) a s do té doby neznámým bubeníkem Lucasem Foxem.

S Motorhead vydržel až do posledních chvil života. Kromě aktivit s Motorhead si Lemmy našel čas i na řadu vedlejších projektů hlavně ve skupinách Lemmy And The Upsetters, Lemmy, Slim And Danny B a hlavně pak s The Head Cat. Spolupracuje také s řadou spřízněných interpretů, za všechny jmenujme The Damned, Girlschool nebo Wendy O Williams. V osobě Lemmyho odešel nekorunovaný král špinavého rock and rollu, nikdy neopustil rock and rollový postoj a způsob života. V posledních měsících sužovaly Lemmyho vážné zdravotní problémy, které dávaly tušit, že jeho dny se nezadržitelně krátí. V únoru letošního roku měli Motorhead vystoupit i u nás.

DAVID BOWIE (8.1.1947 v Brixtonu - 10.1.2016 v New Yorku)

David Bowie (vlastním jménem David Robert Jones) začal svou hudební dráhu jako patnáctiletý, když v roce 1962 založil kapelu The Konrads. Hrál v ní na saxofon a zpíval ponejvíce rock and rollové písně. The Konrads po sobě nezanechali žádnou nahrávku, za jediný pozůstatek se dá považovat Bowieho celoživotně poškozená oční zornice po jedné ze školních rvaček. V roce 1964 přichází další skupina Davie Jones And The King Bees a také první nahrávka na malé desce Liza Jane//Louie, Louie Go Home (Vocalion Pop V 9221).

Je to období, kdy byl Bowieho velkým vzorem Mick Jagger z The Rolling Stones. Singl nepřinesl žádný komerční úspěch, přesto je to jedna z největších sběratelských rarit. Vlivný sběratelský časopis Record Collector uvádí ve svém katalogu cenu 1000 liber, samozřejmě, že v aukci může být cena mnohonásobně vyšší.

Po rozpadu The King Bees hraje po krátkou dobu v bluesových The Manish Boys a v roce 1966 natáčí další singl s kapelou The Lower Third -Can't Helt Thinking About Me//And I Say To Myself (Pye 7N 1720), ve stejném roce další Do Anything You Say//Good Morning Girl (Pye 7N17079) s kapelou The Buzz a I Dig Everything//I'm Not Losing Sleep (Pye 7N 17157). Ještě ke konci roku 1966 natáčí pro právě založenou Deram Records, pobočku mamutí gramofonové společnosti Decca Records, první singl pod jménem David Bowie-Rubber Band//The London Boys (Deram DM 107) a v roce 1967 ještě další dva singly The Laughing Gnome//The Gospel According To Tony Day (Deram DM 123) a Love You Till Tuesday//Did You Ever Have A Dream (Deram DM 135). Pro Deram Records Bowie natáčí také první album s prostým názvem David Bowie (Deram DML/SML 1007). Album s datem vydání 1.6.1967 vychází v mono a stereo verzi a je považováno za průkopnické pro vznik budoucí alternativní hudební scény. Pro zajímavost, ve stejný den vydali The Beatles epochálního „Seržanta“. Po vydání alba se Bowie na dva roky odmlčuje, aby vydal album The Man Who Sold The World (Mercury 6338041) a nastoupil ve zcela jiné, změněné poloze. Přetváření do různých uměleckých poloh a změny pseudonymů pak Bowieho provází po celou hudební dráhu. Tu je z něj Ziggy Stardust, Aladdin Sane nebo The Thin White Duke či The Dame. Po tomto albu Bowie začíná nahrávat pro velkou firmu RCA, u které vydrží po velkou část u hudební dráhy.

Bowie umírá dva dny po svých 69. narozeninách a po vydání svého posledního alba. Odešel tak velký inovátor hudebních trendů, vynikající zpěvák, hudební skladatel, producent, multiinstrumentalista, v neposlední řadě výborný herec a malíř. V závěti, kterou sepsal již v srpnu 2004, se praví: „Nařizuji, aby vykonavatelé mé pozůstalosti nechali mé ostatky odvézt na Bali a nechali je spálit v souladu s buddhistickými rituály z Bali. Pokud to nebude možné, pak nařizuji, aby vykonavatelé mé pozůstalosti spálili mé ostatky a popel pak rozprášili na Bali,“ píše se v závěti podle deníku New York Post. (Citace: <http://www.super.cz/406714-david-bowie-69-v-zaveti-rozdelil-pres-100-milionu-dolaru-pamatoval-i-na-chuvu.html>)

GEORGE MARTIN (3.1.1926 v Londýně – 8.3.2016 v Londýně)

George Martin se od dětství zajímal o hudbu. Nejdříve se učil hrát na klavír, při studiu na hudební škole se naučil hrát na hoboj. Ve svých šestnácti letech hraje v různých hudebních klubech. Po II. světové válce, kde sloužil v námořnictvu, pracoval v archivu rozhlasové stanice BBC. Byl také občasným hlasatelem. Později přechází do jiných zaměstnaneckých pozic, až se stal v roce 1950 zástupcem hlavního referenta pro umělce a repertoár u Parlophone Records, firmy, jejíž kořeny sahají do samotných počátků nahrávání zvuku a náležící ke koncernu EMI. V roce 1954 se stal nejmladším manažerem EMI. Na začátku 60. let slavila jiná značka firmy EMI - Columbia velké úspěchy s rock and rollovými zpěváky a skupinami (např. Cliff Richard nebo The Shadows). Martin dostal za úkol nalézt hudební skupinu podobného ražení. Jednoho dne se proto sešel s manažerem začínající skupiny The Beatles Brianem Epsteinem, který mu přinesl demosnímky. Martina moc nenadchly, ale vyvolaly jeho zájem. A tak navrhl na 2. června 1962 první zvukovou zkoušku se začínající skupinou. Údajně na jeho návrh byl vyměněn bubeník The Beatles Pete Best a byl nahrazen Ringo Starrem. V říjnu 1962 vydávají The Beatles u společnosti EMI Parlophone první SP singl s názvem Love Me Do//P.S.I Love You (Parlophone 45R 4949), který se dostal na 17. místo nejprodávánějších desek. Druhý singl Please Please Me// Ask Me Why (Parlophone 45R 4983), byl už velkým hitem v celé Británii, kde se dostal na vrchol hitparády. Spolupráce s The Beatles vydržela po celou dobu existence The Beatles. Jeho vliv na produkci The Beatles byl tak ohromný, že je obecně považován za pátého člena The Beatles. The Beatles ale nebyli jediní, se kterými Martin spolupracoval. Za všechny jmenujme pozdější sólové práce jednotlivých členů The Beatles, dále Cillu Black, Gerry And The Pacemakers, The Scaffold, Seatrain, Neal Sedaku nebo Billy J. Kramera. Za zmínku stojí i jeho instrumentální nahrávky The Beatles a jiných interpretů s orchestrem, jehož byl dirigentem. Spolupráci s interprety mimo The Beatles také dokresluje to, že nahrávky v jeho produkci se v britské singlové hitparádě dostaly 30 krát na první pozici, v albech pak 16 krát. Ve Spojených státech to bylo o něco méně, v singlech 23 krát v albech pak více - 19 krát. K tomu se řadí nepřeborné množství nahrávek na nižších hitparádových pozicích.

V osobě George Martina odešel vynikající producent, skladatel a dirigent, tvůrce nezapomenutelného a nezaměnitelného zvuku The Beatles.

KEITH EMERSON (2.11.1944 Todmorgen, Anglie - 11.3.2016 Santa Monica, California)

Keith Emerson, vlastním jménem Keith Noel Emerson, byl britský hudebník hrající na varhany a různé klávesové nástroje, také byl velice kvalitním skladatelem. Od dětských let poslouchá rádio, je silně ovlivněn hudebníky z různých žánrových oblastí jako jazz, boogie woogie, country nebo rock and roll. Po tom, co ve svých patnácti letech slyšel jazzového varhaníka Jack McDuffa, si pořizuje první varhany značky Hammond typ L-100. Po ukončení školy začíná pracovat v Lloyds Bank Registrars. V době poledních přestávek hraje v baru na piano. Po pracovní době hraje v několika kapelách Keith Emerson Trio, John Browns Bodies, The T-Bones a The V.I.P.s. Hraje v doprovodné kapele soulové zpěvačky P.P. Arnold, ze které v roce 1967 vznikli The Nice spolu s Lee Jacksonem, Davidem O'Listem a zpěvákem Ian Haguem. Hagueho později vystřídal Blinky Davidson. The Nice nahrávali pro nezávislou společnost Immediate Records jejímž majitelem byl legendární manažer The Rolling Stones Andrew „Loog“ Oldham, kterému se podařilo pod křídla společnosti dostat interprety jako The Small Faces, Chris Farlowe, Amen Corker, Humble Pie nebo už dříve citovanou P.P. Arnold.

Pro Immediate Records nahráli The Nice v období 1967-1969 tři singly a tři alba:

SP IM 059 The Thoughts Of Emerlist Davjack//Angel Of Death (1967)

SP IM 068 America//The Diamond Hard Apples Of The Moon (1968)

SP IM 072 Brandenburger//Happy Freuds (1968)

LP IMSP 016 Thr Thoughts Of Emerlist Davjack (mono IMPL 016, 1967)

LP IMSP 020 Ars Longa Vita Brevis (jenom stereo, 1968)

LP IMSP 026 The Nice (jenom stereo, 1969)

Nejznámějším je úprava známého evergreenu America, kterým se na počátku 60. let proslavil Trini Lopez. U nás jsou The Nice poměrně populární. V roce 1967 vystoupili jako jedna z prvních západních rockových kapel v Praze. V roce 1970 stál Emerson u zrodu jedné z prvních supergroup Emerson, Lake And Palmer. Kromě Emersona skupinu tvořili basista a zpěvák Greg Lake, který přišel od King Crimson a bubeník Carl Palmer, který dříve vystupoval s Arthurem Brownem a Atomic Rooster. Pro ELP jsou neplodnější 70. léta. Po nástupu punku v druhé polovině 70. let zájem o skupinu opadá. Po rozpadu ELP se Emerson v polovině 80. let snaží skupinu obnovit. Carla Palmera nahrazuje Cozy Powell, mění se název na Emerson, Lake And Powell, také ELPowell nebo ELP2. Výsledkem této spolupráce je jediné album z roku 1986 nahrané u Polydoru. Emerson nahrál několik sólových alb, byl úspěšným skladatelem filmové hudby. Od roku 2010 trpěl střevními potížemi, musel na operaci. Zdravotní problémy se zhoršovaly až do osudného 10. března, kdy byl nalezen ve svém domě s prostřelenou hlavou. Cizí zavinění bylo vyloučeno.

Napsal: zrada

Autoři fotografií uvedeni dle číslování v článku odshora:

1- MarkMarek from en.wikipedia.org, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=2865486>

2- Photographer: Photobra|Adam BielawskiDerivative work: Y2kcrazyjoker4 – David-Bowie_Chicago_2002-08-08_photoby_Adam-Bielawski.jpg, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=20555062>

3- By Adamsharp - Own work, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=21898406>

4- Mari Kawaguchi – Vlastní dílo, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=9476605>

Malá hudební historie Orlové

Taneční orchestr RYTMUS

Taneční orchestr Rytmus byl založen v roce 1945 z iniciativy Jindřicha Trombika. Byl první toho druhu v regionu.

První obsazení orchestru

Saxofony:

Alt saxofon – Burian Jaroslav z Orlové Kopanin (vyučen obchodním příručím textilu ve firmě Chamrad v Orlové)
Pazdiora Erich z Horní Suché (později ředitel hudební školy v Ostravě na Sokolské ulici)

Tenor sax. – Durčák František z kolonie v Lazích (později učitel v hudební škole v Ostravě Zábřehu)
Pieczka Zdeněk z Kozího Becirku v Lazích (učil na hornické průmyslovce v Ostravě, později tam byl ředitel)

Baryton sax. - Trombík Jindřich z Lazů na Veverce (vyučen obchodním příručím smíšeným zbožím, pracoval v potravinách)

Trumpety: Banot Karel z Lazů Veverky (brzy zemřel po nehodě na motocyklu – krvácení do mozku)
Sztalmach Wladislav z kolonie v Lazích (bezpečnostní technik na Dole Čsl. Armáda)
Ryška Oldřich z Lazů Veverky (důlní zámečník)
Ciebien Miroslav z kolonie v Lazích (později člen diplomatického sboru ve Švýcarsku)

Trombóny: Lasek Jan z Lazů Veverky (důlní technik)
Lasková Helena z Lazů Veverky (telefonní spojovatelka na ústředně centrálního potravinového spolku v Lazích)
Samek Oto z Lazů (zubní technik)
Kretek Jindřich z kolonie v Lazích

Piano: Lenžová Věra z kolonie v Lazích (pravděpodobně pracovala ve školství)

Bicí: Pavlíček Oldřich z Orlové (vyučen aranžérem textilu ve firmě Chamrad v Orlové)

Basa: Banot Josef z Lazů Veverky (důlní technik)

Kytara: Bolek Vilém z kolonie v Lazích (důlní pracovník, pravděpodobně jezdil s důlní lokomotivou)

Obsazení v roce 1946

Saxofony:

Alt saxofon – **Burian Jaroslav** z Orlové Kopanin (vyučen obchodním příručím textilu, později hudební profesionál v Brně)
Křístek Oldřich z Petřvaldu (technický náměstek ředitele jámy Evžen)

Tenor sax. – **Janas Jaroslav** z Rychvaldu (odborný učitel na karvinské průmyslovce)
Pieczka Zdeněk, později **Bednář Ladislav** (voják z povolání)

Baryton sax. - **Trombík Jindřich** z Lazů na Veverce (organizátor a „motor“ orchestru)

Trumpety: Banot Karel z Lazů Veverky, pak Ducháček Jiří a nakonec **Pudich Jiří** (technik v Ostroji)
Sztalmach Wladislav z kolonie v Lazích (bezpečnostní technik na Dole ČSA v Karvině)
Ryška Oldřich z Lazů Veverky (důlní zámečník)
Ciebien Miroslav z kolonie v Lazích (později člen diplomatického sboru ve Švýcarsku)

Trombóny: **Lasek Jan** z Lazů Veverky (důlní technik)
Lasková Helena z Lazů Veverky (telefonní spojovatelka na ústředně potravinového spolku v Lazích)
Samek Ota z Lazů (zubní technik)
Kretek Jindřich z kolonie v Lazích

Piano: Lenžová Věra z kolonie v Lazích, později **Novak Zdislav** JUDr.

Bicí: Tomica Přemysl z Ostravy (výroba koženého zboží v bývalém podniku otce Balouna), pak **Ondra Antonín**

Basa: **Baloun Rostislav** z Ostravy (výroba koženého zboží v bývalém podniku po otci)

Kytara: **Bolek Vilém** z kolonie v Lazích (důlní pracovník, pravděpodobně jezdil s lokomotivou)

Tučně jsou vyznačeni hudebníci, kteří hráli v ustálené sestavě orchestru až do jeho rozpadu v roce 1949. V poznámkách o bydlištích hudebníků je myšleno kolonií v Lazích tzv. lazecká kolonie složená z kolonií Staré a Nové Chobotové a Veselé kolonie, které tvořily ucelenou zástavbu oddělenou navzájem jen uličkami. Profese hudebníků za jmény byla docílena až po rozpadu big bandu. V době existence Tanečního orchestru Rytmus byli hudebníci většinou studenti.

Vedení Tanečního orchestru RYTMUS

Burian Jaroslav – kapelník a umělecký vedoucí

Trombik Jindřich – organizátor (manažer) a otec myšlenky založení kapely. Měl na starosti archiv, personální záležitosti, hudební nástroje

Malocha Bohumil – člen ostravské filharmonie (koncertní mistr na housle), vedl zkoušky a nacvičování nových skladeb

Technické a materiální zabezpečení Tanečního orchestru RYTMUS

Kapela neměla žádného zřizovatele ani sponzora, její činnost byla závislá na financích získaných z veřejných vystoupení v letním období v různých zahradních restauracích.

Hudební nástroje byly osobním vlastnictvím jednotlivých členů kapely. Všichni hudebníci měli ušitá bílá saka na zakázku. Rovněž na zakázku byla vyrobena přepravní skříň s madly pro notový materiál a rozkládací dřevěné pulty, také vyrobené na zakázku. Aranžování nových skladeb a přepis do not byly za úhradu.

Notový materiál - aranžéři

Kapela hrála převážně z aranžovaných not a z části z dostupných tzv. tiskáčů (skladby v notové podobě v prodeji). Začínající ostravský aranžér a pozdější dirigent brněnského rozhlasového orchestru Knirsch Erich, aranžoval pro Rytmus všechny tehdy velmi populární melodie z filmu „Zasněžená romance“ a mnoho dalších. Mnohokrát šel na zmíněný film, kde si trpělivě dělal notové poznámky, z kterých pak vzkřísil partitury skladeb. Poslouchal taky rozhlas, hlavně vysílání ze Západního Berlína, odkud Američané vysílali nahrávky známé americké vojenské kapely RIAS Berlín (**Radio In American Sector**). Pro kapelu taky aranžoval Zedník Mojmir, přerovský skladatel a aranžér. Již do čtrnácti dnů po uvedení některé nové skladby v rádiu ji „Taneční orchestr Rytmus“ hrál.

Sháněly se taky zahraničí „tiskáče“ big bandů Glenna Millera, Count Basie, Duke Ellingtona, Harry Jamese apod. „Tiskáče“ domácí produkce pro velké taneční orchestry byly díly Pokorného, Z. Krotila a M. Duchače, který hrál na klavír v orchestru Karla Vlacha.

Život orchestru a veřejná vystoupení

Zkoušky probíhaly v Národním domě v Lazích a později taky v Lidovém domě naproti přes cestu. Dlouhá řada veřejných vystoupení začala už v roce 1945. Kapela již tehdy hrála na tzv. Čajích o páté v restauraci „Balon“ v Dolní Suché, která se nacházela přibližně v půli cesty mezi bývalým Dolem Dukla a nádražím ČD v Havířově. Společným znakem všech veřejných vystoupení z té doby byl přeplněný sál. Návštěvnost se pohybovala mezi 350 až 400 lidmi. Muzikanti tam chodili pěšky a některým to trvalo i dvě hodiny. Po válce nefungovala doprava, v regionu jezdily jen tramvaje. V té době bylo nesmírné nadšení způsobené útrapami války a taky tím, že po dobu okupace bylo veřejné hraní zakázáno.

V dalším období hrála kapela v plesové sezóně dle požadavků pořadatelů v Orlové a blízkém okolí. Například v Orlové to bylo v Dělnickém domě v centru města, staré sokolovně na Kopaninách (později Závodní klub ROH Dolu Doubrava, nové sokolovně na kraji Kopanin u evangelického kostela (později Kulturní dům Baník Dolu Doubrava), dále v Závodním klubu ROH dolu Nová jáma v Lazích a Národním domě v Lazích nedaleko šachty.

Kapela hrála několikrát v Gorzycích v Polské lidové republice. Jelo se tam vlakem do Petrovic u Karviné a pak pěšky. Koňský povoz z Gorzyc vezl nástroje a vybavení.

Hlavní aktivita však byla vždy v letním období mezi měsíci květnem a zářím. V tomto období kapela účinkovala v zahradních restauracích opět na „Čajích o páté“ pro mládež. Začínalo se v pět hodin odpoledne a končili v 22⁰⁰. Všechny akce byly pořádány ve vlastní režii kapely. Vstupné vybíral buď rodinný příslušník některého muzikanta, nebo příznivec kapely. Po celá ta léta byla účast na jednotlivých akcích kolem 400 hostů běžná.

Angažmá kapely v letech 1945 – 1948:

1945 – Zahradní restaurace „BALON“ v Dolní Suché

1946 – Zahradní restaurace „LÖFLER“ v Karviné Fryštátě, dnešní „PRAHA“

1947 – Závodní hotel v Karviné II Dolech

1948 – Závodní hotel Dolu Doubrava u doubravského nádraží a kolonie Mexiko

Hrálo se za hotelem na malé zahrádce, kam vešlo maximálně 250 hostů.

V roce 1949 získala kapela stálé angažmá v hotelu Piast v Českém Těšíně, kde hrála od května do poloviny října vždy ve středu, sobotu a neděli. Asi po dvou měsících bylo nutné po dohodě s vedením hotelu z provozních důvodů omezit počet členů kapely na 12 hudebníků. Kapela pak hrála ve složení 4 saxofony, 3 trumpety plus pozoun, piano, basa, bicí a kytara. Bylo to minimální obsazení, s kterým se ještě daly hrát skladby big bandů, které jsou skládány pro obsazení se sedmnácti hudebníky. Začátek Čaje o páté byl v 16:30. Po dvou hodinách byla přestávka. Po přestávce byla kavárenská zábava od 19:30 do 23:00 i déle.

V říjnu po odchodu několika členů orchestru na vojenskou základní službu, na studia a z důvodů pracovního zaneprázdnění došlo po čtyřletém úspěšném působení k ukončení činnosti „Tanečního orchestru RYTMUS“.

Taneční orchestr RYTMUS (jen část big bandu)

Tablo orchestru Rytmus jen s dvanácti členy z důvodu změn
Horní řada zleva: Ciebien, Banot, Bolek, Janas, Burian, Trombik
Dole zleva: Pieczka, Ryška, Pavlíček, Lenžová, Sztalmach, Lasek

Velké taneční orchestry let padesátých 20. století působící v regionu

- LUMÍR – kapelník Bonczek Lubomír (kapela působila při jámě Žofie)
- MOSMÍR – kapelník Moskala Miroslav (kapela působila při Dole Doubrava)
- ELTON – kapelník Klupa Jan (kapela působila při elektrárně u Dolu Dukla)
- Bez jména– kapelník Folwarczny Bronislav z Lazů (vynikající orchestr, bohužel existoval asi jeden rok)
- Čížkův taneční orchestr – kapelník Čížek Ladislav (nejvíce hráli v kulturním domě Stalin v Karviné II Dolech)
- Orchestr jámy Gabriely – kapelník Bystroň Milan (později kapelník Májováku)
- Orchestr Dolu ČSA – kapelník Tyrlík
- Orchestr Kovony Karviná – kapelník Jurášek Valter (orchestr byl velmi kvalitní)
- Orchestr Bytostavu Ostrava – kapelník Toch Gerta (působil jako poslední z uvedených a byl nejlepší ze všech)

Pro menší akce, například taneční, se vyčlenilo jen několik muzikantů. V současné době je těžko si vzpomenout na všechny souvislosti, poněvadž v průběhu doby se zřizovatelé měnili a tím i názvy.

Muzikantský ples v roce 1969

Jediné vystoupení orchestru sestaveného z vybraných muzikantů pro ples hudebníků okresu Karviná.

Dirigent: Zouhar Jaroslav, člen ostravské filharmonie, později člen Slabákovy „Moravanky“

Zpěváci: Škutík Ladislav, Bracháček Arnošt, Bura Oldřich, Molata Gerhard

Alt saxofon: Ševčík Jaroslav, Macura Vilém

Tenor saxofon: Janas Jaroslav, Bureš František

Baryton saxofon: Hývnar Josef

Trumpety: Jarosh Milan, Sklář Jiří, Bardoň Věněk, Ligocký Jan

Trombony: Čarváš Evžen, Juřica Radek, Tomeček Ota, Galuška Vilém

Piano: Papala Leo, Brzuska Zbyšek

Basa: Marek Rudolf

Bicí: Dominik Radek

Aranžéři: Zounar Jaroslav, Bardoň Věněk, Hývnar Josef

Ples se konal v Kulturním domě Dolu Gottwald (původně jáma František) v Suché.

Taneční jazzové orchestry navazující na orchestr RYTMUS

Big band Kolektiv 47 z Petřvaldu

Taneční orchestr Jar. Janas

Po ukončení činnosti orchestru Rytmus se někteří hudebníci Rytmusu uchytli u jiných podobných kapel. Byly to např. Kolektiv 47 v Petřvaldě, menší kapela Melodie v Orlové (Klupa, Kretek, Fr. Durčák, ...). Jaroslav Janas hrál v Tanečním orchestru Kolektiv 47. Po jeho rozpadu založil svoji menší kapelu, s kterou hrál několik let a která byla základem Tanečního orchestru Závodního klubu Dolu Fučík, který vedl. Orchester hrál převážně na Orlovsku až do roku 1972.

Byl to vývoj především z ekonomických důvodů, který šel k omezování počtu hudebníků. Po éře jazzu a swingu přišel rock and roll a beat, který si vystačil jen se čtyřmi hudebníky. Dnes je schopen zajistit hudební produkci na zábavách, pokud umí dobře zpívat, jen jeden hudebník s tzv. keyboardem.

Taneční orchestr ZK Dolu Fučík, Janas je 2. zprava
Jaroslav Janas

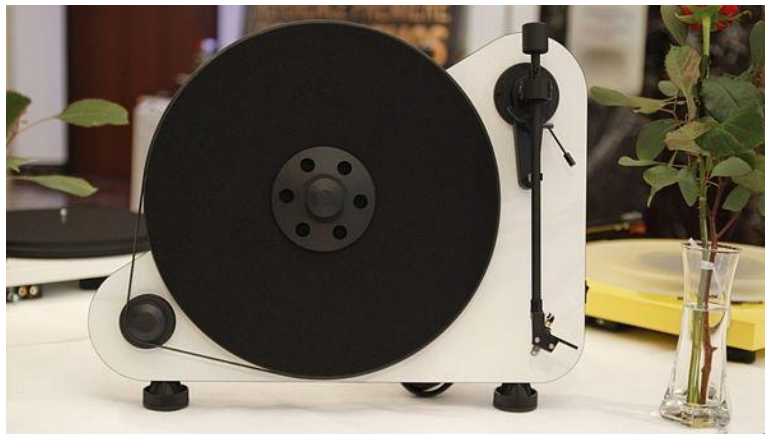
Český výrobce představil unikát: gramofon přehrávající desky v poloze na výšku

Unikátní typ gramofonu, který stojí na podložce kolmo, a desky tedy přehrává ve vertikální poloze, představila na nedávném veletrhu spotřební elektroniky v Las Vegas česká společnost SEV Litovel. Ta patří ke špičce mezi výrobci gramofonů na světě, a tak není divu, že novinka okamžitě upoutala pozornost zájemců z celého světa. Vertikální gramofon, který přehrává desky nastojato, se začne vyrábět v létě.

„Sériovou výrobu vertikálních gramofonů chceme spustit v létě. Zatím jsme vyrobili několik vzorků, které na veletrhu v Las Vegas vzbudily značný zájem,“ řekl ČTK ředitel společnosti SEV Litovel Jiří Mencl.

Litovelský podnik, jenž je největším evropským a patrně i světovým výrobcem gramofonů v hi-fi kvalitě, si tak zřejmě připsal další prvenství. „Nevíme zatím o nikom, kdo by vertikální gramofony vyráběl,“ řekl Mencl.

Nápad vyrábět vertikální gramofonové přístroje dostal majitel rakouské společnosti Audio Systems, pro niž litovelský podnik gramofony vyvíjí a vyrábí. „Máme už objednávky na prvních 500 přístrojů. Pokud půjde vše dobře, vyrobíme letos minimálně tisíc vertikálních gramofonů,“ uvedl Mencl.

Elegantní a netypický vzhled

Konstrukce vertikálního gramofonu nebyla příliš složitá. Technici museli vymyslet pružinový systém, který jehlu jemně přitlačí na gramofonovou desku svírající pravý úhel se zemským povrchem. Zkonstruovali také speciální matici, s jejíž pomocí se deska připevní k vertikálně stojícímu gramofonu.

Gramofon nenabízí lepší zvuk či pohodlnější ovládání než klasický gramofonový přístroj, který je na podložce položen vodorovně. Zaujme ale elegantním a netypickým vzhledem. „Je to prostě taková zajímavá inovace, o kterou by na trhu mohl být zájem,“ dodal s úsměvem Mencl.

FOTO: Litovel SEV, ČTK

Zdroj: <http://www.novinky.cz/bydleni/tipy-a-trendy/393930-cesky-vyrobce-predstavil-svetu-unikat-gramofon-prehravajici-desky-v-poloze-na-vysku.html> únor 2016.

Převzal: zrada

Vinylové gramofonové desky se vrací.

Legenda čaje o páté

05.12.2006 | článek zobrazen: 18956x | [Nápoje](#) | [Národní kuchyně](#)

Čaj o páté je společenskou událostí, při níž se nepodává jen čaj, ale také něco dobrého k zakousnutí. Jak vznikla tato tradice, která se usadila v ostrovním království Velké Británie?

Historie [čaje](#) o páté

Nejprve se čaj podával pouze v kavárnách a byl velmi drahý. Později se začal prodávat sušený čaj, který si mohli ti majetnější koupit domů. Postupně se cena čaje snižovala a tento teplý nápoj se stal ještě oblíbenějším než tradiční [pivo](#). Zrod tradičního pití čaje sahá do posledních let 18. století. V Anglii té doby byla běžná pouze dvě pravidelná denní jídla, a to snídaně a večeře. Večeře byla servírována až v pozdních večerních hodinách, a tak byl mezi oběma jídly značný odstup. Tradiuje se, že odpolední pití čaje bylo „vynálezem“ vévodkyně z Bedfordu. Protože v odpoledních hodinách trpěla nesnesitelnými pocity hladu, rozhodla se zařadit do svého jídelníčku podvečerní svačinu, na níž dokonce zvala své přátele. Zvávala je vždy na pátou hodinu po poledni a tento zvyk se brzy ujal i u ostatních hospodyněk. Čaj se vařil v konvicích ze stříbra a byl naléván do nejlepšího čínského porcelánu. Kromě čaje se podávaly lehké rybí sendviče, [toasty](#) s ovocnými pomazánkami i drobné pečivo. Kromě pohoštění byly tyto dýchánky pořádány i za účelem konverzace. V té době se objevily dva druhy servírování čaje, buď takzvaný „Low tea“ oblíbený mezi aristokraty, který spočíval pouze v pití čaje s malým zákuskem a „High tea“, jenž byl mezi středními a nižšími třídami považován za nejdůležitější stravu dne, k nepostradatelnému čaji se podávalo i [maso](#) či [zelenina](#). Tento zvyk se samozřejmě ujal i v britských koloniích a ve Spojených státech.

Čajovny a odpolední čaje

V Americe i Evropě se začaly budovat čajovny a speciální čajové restaurační salóanky v 80. letech 19. století. Lidé se scházeli nad šálkem čaje vždy v podvečer. V té době jste mohli na podvečerní čaj zajít do [hotelu](#) Ritz v Bostonu, či do newyorského hotelu Plaza. **Možná máte v paměti i tradiční odpolední čaje, tedy jakési zábavy a později diskotéky za bílého dne. První takovéto zábavy pro nezadané se konaly v roce 1910 a nejprve se ujaly v anglicky mluvících zemích.**

Co se pije dnes?

Earl Grey či méně tradiční, ale velmi kvalitní Darjeeling a Oolong se pijí v britských domácnostech den co den. Čaj je servírován v čajové konvici a host si do něj dle libosti může přidat [cukr](#) a mléko. Čajové hody bývaly v každé rodině něčím velmi důležitým, dnes tato tradice pomalu upadá a přetrvává spíše v hotelích a [restauracích](#), než v domácnostech. Slovo „čaj“ dnes Angličané chápou spíše jako večeři, k níž se může a nemusí pít čaj, zejména díky době podávání, jež se nejčastěji pohybuje mezi pátou a šestou hodinou večerní.

Šárka Kořenková

Čaj v Rusku

Čaj pronikl do Ruska dříve než do většiny evropských zemí, dokonce je dokladován z období, kdy se jiným evropským zemím mohlo o čaji jen zdát. Až do 19. století šlo však jen o styky obchodní. Čaje dopravované karavanami přes území tehdejšího Ruského impéria do Evropy byly daleko kvalitnější než čaj transportovaný lodní cestou, který dokázal vstřebat stovky chutí a pachutí vysmolených lodních podpalubí. Značka „Ruský čaj“ je zejména z těchto důvodů ceněna u mnoha věhlasných světových firem. Samotné pěstování čaje v jižních částech Ruska, tedy hlavně v oblasti Kavkazu, se však rozvíjí až od konce 19. století.

Avšak samotná tradice pití čaje není v Rusku tak dlouhá, jak by se dalo očekávat. Počátky čajování se datují do druhé poloviny 16. století. Zřejmě první Rusové ochutnali čaj roku 1567 v Peking. Byli to vyslanci ruského cara Ivana Hrozného. V 17. století daroval mongolský Altyn-chán jiným ruským vyslancům za sobolí kožešiny téměř půl metráku čaje. U carského dvora, kam jej vyslanci zavezli, budil zprvu nedůvěru, ale posléze zachutnal carovi natolik, že nařídil jeho rozšiřování.

V Rusku bylo zvykem [připravovat čaj](#) v samovaru. Samovar je speciální nádoba z nerez oceli (mosazi, stříbra, zlata). Hlavní součástí samovaru je kotlík, do něhož se nalije voda. V jeho středu je válcovitý komínek, vytápěný u klasických samovarů dřevěným uhlím, nově pak elektricky nebo plynem. Topný zdroj se rozežřeje a voda se přivede k varu a udržuje se horká často celý den. Do malé konvičky se nasype značné množství [černého čaje](#), zalije se horkou vodou a nechá se 3-5 minut vyluhovat. Tento silný koncentrát (trest') se pak postaví na kulatou plošinku na horní část samovaru. Při podávání čaje se do šálku nalije koncentrát a kohoutkem se z kotlíku dolije horká voda. Výhoda spočívá v tom, že si každý může připravit po libosti silný čaj.

V Rusku se čaj často pije ze skleniček zasazených do kovových mističek s držátkem, někde se zase pije z nízkých misek (pial). Do čaje se podle chuti přidává mléko, smetana, citrónová šťáva, kandované ovoce, ovocné rosoly, marmelády atd.

Publikoval(a) [ondrasus](#) 7th February 2015

Převzal: sdur

RIAS

RIAS („*Rundfunk im amerikanischen Sektor*“, tj. „Rozhlas v americkém sektoru“) byla [rozhlasová stanice](#) se sídlem v [západoberlinském](#) obvodu Schöneberg (Kufsteiner Straße), založená vojenskou správou USA po [2. světové válce](#). Vysílala od roku 1946 do roku 1993 dva rozhlasové programy a od roku 1988 do roku 1992 jeden televizní program.

Neonový znak RIAS v Berlíně

Bývalá budova rozhlasu RIAS, nyní sídlo Deutschlandradio Kultur

Obsah:

- [1 Historie vzniku](#)
- [2 Program](#)
- [2.1 RIAS 1](#)
- [2.2 RIAS 2](#)
- [2.3 RIAS TV](#)
- [3 Po znovusjednocení](#)
- [4 Osobnosti](#)
- [5 Ředitelé a intendanti](#)
- [5.1 Ředitelé z USA](#)
- [5.2 Němečtí intendanti](#)
- [6 Technický rozvoj](#)
- [7 Reference](#)
- [8 Externí odkazy](#)

Oblast slyšitelnosti vysílání RIASu na středních vlnách k roku 1955.

Historie vzniku

Západní vítězné mocnosti 2. světové války dorazily do [Berlína](#) až o tři měsíce později než [Rudá armáda](#), Sovětská okupační moc se mezitím zmocnila rozhlasu v Berlíně a založila v jeho budově v Masurenallee v Berlíně-Charlottenburgu Berlínský rozhlas. Klíčové funkce byly obsazeny Němci věrnými Moskvě. Západní okupační mocnosti se marně dožadovaly u Spojeneckého velitelství čtyř okupačních mocností vlastních vysílacích časů v Berlínském rozhlase. Když se jim nepovedlo ani postavit tuto stanici pod kontrolu čtyř mocností, podnikli Američané a Britové opatření ke zřízení nezávislých rozhlasových stanic ve svých sektorech. Vzhledem k nedostatku vlastních kontinentálních vysílačů nařídil U.S. Headquarter Berlin ve svém sektoru znovuzřízení [rozhlasu po drátě](#) (*Drahtfunk*) k 17. prosinci 1945. Tato stanice podléhala přímému dozoru Information Services Control Section jako oprávněnému správnímu orgánu. Proto se zpočátku vysílalo pod názvem „*Drahtfunk im amerikanischen Sektor*“ (DIAS). NDR systematicky rušila příjem tohoto vysílače s tvrzením: „Financování vysílače se provádí tajnými kanály [Central Intelligence Agency](#) (CIA), která tímto vysílačem pokrývá [NDR](#) americkou propagandou.“

RIAS 1

Od začátku byl RIAS pokrokový svým programovým řešením a působil jako příklad pro západoněmeckou rozhlasovou scénu. Programy stanice se řídily svým heslem „Svobodný hlas svobodného světa“. Od 24. října 1950 přenášela stanice každou neděli v poledne hlasy tzv. Berlínského zvonu svobody z schöneberské radnice. Pak následovalo předčítání „Slavnostního slibu svobody“:

„Věřím v nedotknutelnost a důstojnost každého jednotlivého člověka. Věřím, že všem lidem bylo Bohem dáno stejné právo na svobodu. Slibuji, že budu klást odpor každé tyranii a každému útoku na svobodu, kdekoli by se kdy vyskytly.“

Pořady, které byly šity na míru různým skupinám obyvatelstva, a podrobnými politickými zprávami stanice poskytovala rozsáhlý balík informací. Zatímco podíl politických programů ve veřejnoprávních sdělovacích prostředcích dosahoval v padesátých letech pouze kolem 15 procent, u RIASu to bylo asi 34 procent. RIAS také zavedl jako první na německém území vícehodinové magazíny aktualit. Hlavním bodem politických zpráv a komentářů byl nejen Berlín, ale i dění v NDR.

Speciálně pro berlínské posluchače zavedl první berlínský vládnoucí starosta [Ernst Reuter](#) pořad *Kde nás tlačí bota*, v kterém pokračovali jeho nástupci až do roku 1978.

RIAS šel příkladem také na poli kultury a zábavy. Vystoupení Komorního sboru RIASu založeného již v počáteční době a Symfonického orchestru RIASu patřily ke kulturním vrcholům v Berlíně. Brilantním pozorovatelem a kritikem berlínské kulturní scény byl Friedrich Luft, jehož *Hlas kritiky* byl vysílán poprvé 7. února 1946 a objevoval se na programu každý týden až do smrti Lufta v roce 1990.

Taneční orchestr RIASu byl v oboru zábavné hudby aktivní i daleko mimo Berlín. Zvláště pod vedením Wernera Müllera doprovázel četné veřejné akce na Spolkovém území stejně jako v televizi. RIAS se považuje také za průkopníka hitparády v německém rozhlasu. Dříve než odstartovala v roce 1958 v [Radiu Luxembourg](#) první [hitparáda](#), měl RIAS na programu už v roce 1949 *Šlágr týdne*. Jako první německá stanice začal také RIAS v sedmdesátých letech dvacátého století s vysíláním maratónských popových nocí pod názvem *Rock over RIAS*. 30. září 1985 se změnila stanice RIAS 2 na 24-Stunden-Popmusik-Kanal (Čtyřadvacetihodinový kanál popu) a sloužila jako vzor pro mnoho ostatních programů pro mládež. Po postavení [Berlínské zdi](#) překonával RIAS éterem rozdělující hranici svým nedělním pořadem pozdravů s názvem *Hudba nezná hranic*.

RIAS byl zřizovatelem těchto hudebních těles:

RIAS Kammerchor (komorní sbor)

RIAS-Symphonie-Orchester (RSO [symfonický orchestr], 1993 in Deutsches Symphonie-Orchester Berlin - DSO umbenannt)

RIAS Tanzorchester (taneční orchestr)

RIAS Big Band

Zvláštní podíl na zábavním programu RIASu měl Hans Rosenthal. Zavedl úspěšné rozhlasové soutěže *Wer fragt, gewinnt* - *Kdo se ptá, zvítězí* a *Allein gegen alle* - *Sám proti všem*, které byly převzaty později také jinými stanicemi, a rozhlasový kabaret *Rückblende* - *Zpětný pohled*. Vynalezl analýzu poslechovosti, protože jeho pořadem *Klingendes Sonntagsrätzel* - *Nedělní zvuková hádanka* se měřil ohlas na vysílání stanice RIAS 2 prostřednictvím vysílače v bavorském Hofu.

K dalším populárním pořadům RIASu patřil 149krát vysílaný kabaret *Die Insulaner* - *Ostrované* s Günterem Neumannem, který měl premiéru 25. prosince 1948. A dále série rozhlasových her *Damals war's-Geschichten aus dem alten Berlin* - *Tenkrát to bylo-příběhy ze starého Berlína*, která byla vysílána mezi lety 1964 a 1987, měla celkem 462 pokračování, a kterou si vysloužil první ostruhy Curth Flatow, pozdější úspěšný autor televizních seriálů. Další rozhlasové hry byly série od Michaela Kosea o dobrodružstvích všestranného vědce *Professor van Dusen* (79 dílů), *Pension Spreewitz* (150 dílů) a *Es geschah in Berlin* - *Stalo se v Berlíně* (499 dílů). V letech 1947 až 1972 vysílal Fritz Genschow zvaný *Štrýček Tobiáš z RIASu s tetou Erikou* a dětmi z RIASu každou neděli od 10 hodin stejnojmenný pořad pro děti.

RIAS 2

RIAS 2 byl zřízen 1. listopadu 1953 jako druhý rozhlasový program a vysílal na středních a velmi krátkých vlnách z vysílačů Berlin-Britz a Hof.

30. září 1985 se stal RIAS 2 čtyřadvacetihodinovým programem pro mladé (Jingle: *Jugendwelle RIAS 2 auf neun vier drei*). *Berliner Zeitung* hovoří při zpětném pohledu o ohromujícím startu: „Jen v Západním Berlíně získal RIAS 2 najednou 300 tisíc posluchačů průměrně na hodinu.“ Také ve Východním Berlíně a v NDR byl RIAS 2 populární. „Pro mnohé východní Němce patřilo západní vysílání k životu jako grilované kuře a kola.“^{[[zdroj?](#)]}

RIAS TV

22. srpna 1988 odstartoval RIAS v Berlíně svůj televizní program RIAS-TV. Stanice zavedla jako první *Snídani s televizí* a tento formát programu byl později převzat také jinými stanicemi.

Po znovusjednocení

V roce 1990 vzhledem k znovusjednocení Německa bylo pokračování stanice nejisté. Nejprve zvažovaly Spojené státy další existenci rozhlasu RIAS na základě zprávy od U.S. Advisory Commission on Public Diplomacy 1989/90, aby byl zabezpečen ve střední Evropě i nadále „*důležitý informační zdroj o demokracii a Spojených státech pro 16 milionů východních Němců*“.

Dne 1. dubna 1992 převzala RIAS-TV německá stanice Deutsche Welle, která nadále produkovala a vysílala televizní program pro zahraničí pod názvem DW-TV. 19. května 1992 byla podepsána mezi vládami Spolkové republiky Německo a USA smlouva o založení Komise RIASu Berlin, která vstoupila v platnost 26. října 1992. Komise měla za úkol „*pokračovat v tradici německo-americké spolupráce v rozhlasu a umožnit jako novou tradici v transatlantickém mediálním dialogu setkávání a vztahy mezi rozhlasovými žurnalisty na obou stranách oceánu*“.

Dne 1. června 1992 byla stanice RIAS 2 privatizována a přejmenována na rs2. rs2 dnes vysílá v Berlíně na stejném VKV kmitočtu 94,3 MHz jako dříve RIAS 2 a na stejné síti dalších VKV frekvencí v Braniborsku. VKV kmitočet RIASu 2 v Hofu 91,2 MHz byl v roce 1992 zrušen. Někdejší berlínský středovlnný kmitočet 855 kHz RIASu 2 se používá dnes pro digitální přenosy a zvláštní vysílání německého rozhlasu. RIAS 1 (FM 89,6 MHz) zprvu dále pokračoval a k 1. lednu 1994 se spojil s DS Kultur a Deutschlandfunkem ve stanici s názvem DeutschlandRadio Berlin (dnes Deutschlandradio Kultur). Tento program tvoří spolu se stanicí Deutschlandfunk (Köln) Deutschlandradio (veřejnoprávní sdružení). Hudební tělesa se dnes převážně sdružují v Rozhlasové orchestry a sbory a.s. Berlín.

Bývalá budova rozhlasu RIAS se nachází na náměstí Hans-Rosenthal-Platz, pojmenovaném po populárním moderátorovi. Budova leží přímo mezi čtvrtěmi Schöneberg a Wilmersdorf u parku Rudolpha Wildeho resp. u Volksparku Wilmersdorf s tzv. hřištěm RIASu a dnes je sídlem vysílače Deutschlandradio Kultur.

Osobnosti

RIAS stál v prvních letech pod dohledem Služeb pro kontrolu informací (Information Control Services) Velitelství USA v Berlíně. Od r. 1965 byl podřízen Informační agentuře Spojených států při Ministerstvu zahraničí USA. Nejdříve byl veden čtyřlenným direktoriem, sestávajícím z ředitele, zástupce ředitele, šéfa produkce a náčelníka správy, jejichž místa byla obsazována Američany. Od r. 1989 byl už jen ředitel Američan. Sestavování programu bylo výhradně v německých rukou. K nejznámějším šéfredaktorům RIASu patří pozdější politik SPD Egon Bahr, který zastával toto místo od r. 1950 do r. 1959. Známi moderátoři RIASu byli Curth Flatow, Fred Ignor, John Hendrik, Lord Knud, Barry Graves, Nero Brandenburg, Desirée Persh, Ian McConnachie, Henry Gross, Juan Liebig, Uwe Golz, Andreas Dorfmann, Oliver Dunk, Gregor Rottschalk, Peter Kohagen, Christian Graf, Uwe Wohlmacher, Rik De Lisle, Dennis King, Konstantin Klein, Uwe Hessenmüller a Hans Rosenthal.

Vývěsními štíty v oboru politického zpravodajství byli Jürgen Graf, Lutz Meunier, důležití korespondenti Günter Graffenberger (Švédsko), Jürgen Choar (USA), Ulrich Sahm (Izrael, dnes korespondent N24), Gustav Chalupa (bývalá Jugoslavie).

Oddělení rozhlasových her řídili např. známí režiséři Hanns Korngiebel und Ivo Veit, který mimo jiné inscenoval sérii rozhlasových her *Damals war's-Geschichten aus dem alten Berlin - Tenkrát to bylo-příběhy ze starého Berlína*.

Ředitelé a intendantí

Ředitelé z USA

1948–1949: William F. „Bill“ Heimlich

1949–1953: Fred G. Taylor

1953–1957: Gordon A. Ewing

1957–1959: Lawrence Dalcher

1959–1961: Alexander A. Klieforth

1961–1968: Robert H. Lochner

Němečtí intendantí

1945–1947: Franz Wallner-Basté

1948–1949: Erfried Heinecke (propuštěn 25. ledna 1949)

1969–1974: Roland Müllerburg

1974–1984: Ludwig von Hammerstein-Equord

1984–1987: Peter Schiwý

1987–1989: Bernhard Rohe

1989–1993: Helmut Drück

Technický rozvoj

7. února 1946 vysílal poprvé „Drahtfunk im amerikanischen Sektor“ (DIAS - rozhlas po drátě v americkém sektoru) prostřednictvím telefonních linek v americkém sektoru. První budovou rozhlasu byl tehdejší telegrafní úřad v Schönebergu. Vysílalo se denně od 17 do 24 hodin na dlouhých vlnách na frekvencích 210 a 245 kHz. Od června 1946 byl vysílací režim rozšířen i na britský sektor. První kontinentální středovlnný vysílač, pojízdný agregát armády Spojených států byl uveden do provozu v září roku 1946 a tím byl dovršen přechod DIASu na RIAS. Vysílač byl instalován na budoucím vysílacím místě RIASu v berlínské čtvrti Britz a zpočátku vysílal jen o síle pouhých 800 W na vlnové délce 610 kHz. V červnu 1947 byl nahrazen starým vysílačem wehrmachtu z roku 1935 o výkonu 20 kW. Dne 6. července 1948 byla vysvěcena nová rozhlasová budova v Kufsteiner Straße 69. Po nasazení krátkovlnného vysílače „Stimme Americas“ ("[Hlas Ameriky](#)") v Mnichově od 6. července 1948 a po zdokonalení anténového zařízení v Britzu byl 1. listopadu 1948 připojen dvacetikilowatový středovlnný vysílač v hornofalckém městě Hof. Z toho bylo zřejmé, že se vysílání RIASu mělo rozšířit z Berlína na celou sovětskou okupační zónu Německa. Protože už od začátku tento vysílač zastával názory ovlivněné USA, stal se rychle trnem v oku vládcům NDR, založené v roce 1949. Nejvyšší soud NDR prohlásil 27. června 1955 RIAS za špionážní, sabotérskou a zločineckou organizaci. Už před tím se začalo s pokrýváním celého prostoru NDR sítě rušiček, tj. vysílačů, které rušily poslech některých západních vysílačů. To přimělo RIAS k obrovskému rozmachu technického vybavení.

Poté, co byl roku 1949 berlínský středovlnný vysílač v roce 1949 zesílen na 100 kW a 7. srpna 1951 začal vysílat druhý krátkovlnný vysílač z Britzu, byl v březnu 1953 uveden do provozu první vysílač na velmi krátkých vlnách v Britzu, který byl relativně odolný proti rušení. Od 15. ledna 1953 se z Berlína vysílalo na střední vlně 989 kHz s výkonem 300 kW, což byl tenkrát nejsilnější vysílací výkon ve střední Evropě. Aby se vyhnulo východoněmeckému rušení alternativními vysílacími časy z různých vysílacích míst, byl 1. listopadu 1953 nastartován program RIAS 2 a zároveň byla dána do provozu nová středovlnná a ultrakrátkovlnná frekvence v Berlíně. V průběhu roku 1954 přibýly ještě dvě další středovlnné frekvence a ve spolupráci se zahraničním vysílačem USA *Hlas Ameriky* mohla být využita i dlouhovlnná frekvence. Celkem měl RIAS v polovině padesátých let dvacátého století k dispozici čtyři středovlnné frekvence, které se používaly střídavě ve dne v noci ze střídajících se vysílacích míst v Berlíně a v Hofu. K tomu připočteme ještě dvě VKV frekvence z Berlína a jednu dlouhovlnnou a jednu krátkovlnnou frekvenci. Jako nejefektivnější se projeví VKV a krátké vlny, jejichž rušení bylo skoro nemožné. Teprve po zavedení ženevského vysílacího plánu z roku 1978 byly odpojeny východoněmecké rušičky a RIAS mohl přejít ke konstantnímu vysílacímu provozu.

Reference

V tomto článku byl použit [překlad](#) textu z článku [RIAS](#) na německé Wikipedii.

Externí odkazy

Obrázky, zvuky či videa k tématu [RIAS](#) ve [Wikimedia Commons](#)

Kategorie: [Německé rozhlasové stanice](#) [Německé televizní stanice](#) [Studená válka](#) [Vzniklo 1946](#) [Zaniklo 1993](#)

Převzal: sdur

STUTTER : BROKEN SNAKES

Se vzpomínkou na svého tragicky zesnulého přítele Ing. Milana Kidoně (dále MK) bych chtěl připomenout 25. výročí založení orlovské gramofonové firmy Check Records a vydání původního LP a CD s americkou alternativní kapelou Stutter s názvem Broken Snakes.

Pro prapočátky je nutné se vrátit do roku 1978, kdy jsem se s MK seznámil. V tom roce jsem měl zajištěné roční předplatné britského hudebního týdeníku Melody Maker. V jediném domácím hudebním časopise Melodie jsem našel inzerát, ve kterém chtěl MK koupit různé zahraniční hudební časopisy. Sám jsem do Melodie inzeráty dával často, jednak na koupi katalogů gramofonových firem a hlavně jsem hledal kontakty s lidmi, kteří se zajímají o diskografie gramofonových firem. Seznámil jsem se tak s množstvím lidí po celé republice, hlavně se sběrateli gramofonových desek. Inzerát od MK, který jsem tehdy v Melodii našel, mě proto doslova šokoval. Tak blízko mě byl „někdo“ s podobnými zájmy! Okamžitě po přečtení inzerátu jsem šel na adresu uvedenou v inzerátu, kde jsem se s MK seznámil. Na dané adrese jsem našel člověka, s obrovským hudebním rozhledem, člověka, který chápal, že rocková hudba se vyvíjí, vždy věděl, kde hudební vývoj je, a také mu byl jasný směr, kterým se rocková hudba ubírala. Vlastnil také velice obsáhlý archiv aktuálních magnetofonových nahrávek, hlavně z pořadů polské rozhlasové stanice Warszawa 3. Od momentu seznámení jsme se stali na řadu let nerozlučnými kamarády. Většinou u piva jsme probírali novinky ze světa hudby a diskutovali o tom, co by se dalo všechno dělat. Postupem času se z našich debat vykrystalizovaly dva základní směry. Chtěli jsme mít vlastní gramofonovou firmu a vydávat časopis, který by byl určený pro sběratele gramofonových desek. Nad vším se ale vznášely překážky, které formou nejrůznějších zákazů, nařízení a všeobjímajícího dohledu, často končícího pronásledováním jednotlivců nebo rockových skupin, vedl tehdejší politický systém proti lidem se zájmem o západní kulturu.

Když se politické poměry koncem roku 1989 uvolnily, začali jsme spolu s MK pracovat na realizaci našich představ. Už někdy od roku 1984 jsme měli kontakt s americkou kapelou Stutter. Byla to pro nás velice vzácný kontakt. Před listopadem 1989, když jsem napsal do zahraniční gramofonové firmy, přišla odpověď na jeden dopis z deseti, a od Stutter přišly dokonce i vinylové desky. Korespondenci s výbornou znalostí angličtiny vedl MK s členem Stutter J. Jobsonem, který byl rovněž recenzentem v časopisech Option a Forced Exposure, které se zabývaly nezávislou a alternativní hudbou. J. Jobson nám v roce 1985 nabídl, že v Optionu by mohl zajistit článek o českých rockových skupinách. Dlouho jsme se rozhodovali, jak článek napsat, aby nedal příčinu k tvrdé reakci tehdejšího režimu. Nakonec jsme článek napsali o rockových skupinách, které oficiálně mohly vydat desky. Když nám J. Jobson poslal Option july-august 1985 s otisknutým celostránkovým článkem, dostali jsme z toho šok a nahnalo nám to pořádně strach. Titulek článku totiž J. Jobson samovolně změnil na „The Tanks May Roll, But The Bands Still Rock“ (volně: „Tanky to válcují, ale skupiny ještě rockují“). V době, kdy měl komunistický systém mnoho práce se zákazy hraní pro desítky skupin, se soudním procesem s „Plastikou“ a pronásledováním vedení Jazzové sekce, článek cenzuře asi unikl, ale naše obavy z postihu, vyvolané hlavně tím, že na konci článku byla moje adresa, stejně pominuly až s listopadem 1989.

Neprodleně po politických změnách jsme v průběhu roku 1990 J. Jobsonovi nabídli, že chceme založit gramofonovou firmu a jako první desku vydat jejich nahrávku. Během krátké doby J. Jobson poslal mastertape, studiový pásek s nahrávkou, která jako originál ve Spojených státech nevyšla a dostala název „Broken Snakes“. Stačilo jen zajet do Loděnic u Prahy, kde jsme v jediné lisovně vinylů u nás vydání nahrávky zajistili. Ještě před tím došlo k registraci vlastní gramofonové firmy Check Records. Registraci, jako čerstvý inženýr ekonomie, vzal na sebe MK. Během několika dnů jsme jeli do Loděnic pro hotovou zakázku. LP deska dostala katalogové číslo CH-LP 3301, pro CD CH-CD 01. Na balení je razítko s datem expedice z Loděnic 3. 4. 1991! Všechno šlo velice rychle a bez žádných problémů. Problémy teprve měly nastat. První chyba byla v tom, že náklad byl příliš vysoký. Mylně jsme se domnívali, že po létech zákazů bude o americkou hudbu velký zájem. Ukázalo se, že 1500 vinylů a 1000 CD je na naše poměry náklad neúměrně vysoký. Přesto byla možnost náklad prodat. Stačilo ho dát do distribuce Supraphonu, který v té době měl v tehdejší Československu 1300 prodejen nebo nechat rozvézt po prodejnách Prior, kde MK dělal nákupčího, ale nakonec, abychom se neztotožňovali s objekty starého systému, jsme pro distribuci zvolili právě vzniklou gramofonovou firmu Popron. Jak se později ukázalo, Popron měl především zájem prodávat své desky, proto náš náklad zůstal ležet v jejich skladech a trvalo několik let, než jsme vše dostali nazpět. Oba jsme měli v deskách, při výrobní ceně 33 Kčs za LP a 66 Kčs za CD, vloženy nemalé peníze, které pak chyběly pro realizaci dalších desek. Předběžně jsme domluvili vydání desky s trenčínskou kapelou Bez ladu a skladu. V plánu jsme měli záměr dohodnout se s frýdeckou Prouzou nebo jesenickými Prischnitz a dalšími kapelami. K realizaci již nedošlo.

STUTTER: alternativní rocková skupina z Louisville ve státě Kentucky, USA

Obsazení: JS Adams (samples, tapes, prepared guitar, vocals), Bob Hunter (drums), John Timmons (guitar), David Birdwhistle (saxophone, synthesizers), Bill Parrish (vocals, drum machine, keyboards), Jeff Jobson (prepared guitar, tapes, visuals, vocals), Wayne Ingle (bass)

Styl: alternativní rock s vlivy experimentální hudby, punku, art rocku, industriální hudby.

Technické údaje: STUTTER : Broken Snakes (Check Records CH-LP 3301/CH-CD 01)

Skladby: Rough House/ These Are Small Times (Not Good Enough)/ Big Secret/ Lauren's Vacation/ Plateau Of Burning Trees/ Treatise/ Broken Snakes/ The Architect And His Medicated Wife/ No News Is No News/ The Editing Pool/ Drowning Man

Check Records: Ing. Milan Kidoň společně se Zdeňkem Radou

Náklad: pro LP 1500 ks, pro CD 1000 ks. Barva vinylu černá, 33.3. ot./min., vinyl má žlutý obal s černým tiskem, CD má obal červený s černým tiskem. Odlišné grafické zpracování obalů pro LP a CD.

Recenze: Roman Ludva Rock & Pop č.15, 1.8.1991, ohodnocení v Rock & Popu 2.8 s 5 možných, MFTEQ (USA, 1991) / Option (USA, 1991) / Forced Exposure (USA, 1991) / Spiral Scratch (Anglie, 1991]. Zmínka v Moravskoslezském večerníku (1991) napsaná Zdeňkem Figurou (ostravský hudební publicista, který zaštiťoval vydání Fonoramy).

Hodnocení: první původní americká nahrávka vydaná v postkomunistické Východní Evropě.

Ve stejné době jsme souběžně začali pracovat na časopise pro sběratele desek, který dostal název Fonorama. Stejnojmenný časopis vydával v polském Krakově Wojciech Zajac a Piotr Malysz. Během první návštěvy Krakova (poslední listopadový den 1991) jsme se s Wojtkem dohodli na budoucí spolupráci a vytvoření české verze Fonoramy. Vydání prvního čísla Fonoramy se vzhledem k problémům s realizací Stutter protáhlo, podařilo se ho vytisknout až v červnu 1992 s nákladem 5000 kusů. Ještě před tiskem časopisu jsem v Rock & Popu nechali otisknout drahý inzerát nabízející prodej LP/CD Stutter a předplatné Fonoramy. Šokem pro nás bylo, že o předplatné Fonoramy požádalo jen 90 zájemců! Bylo to zanedbatelné číslo ukazující na to, že u nás neexistuje sběratelské prostředí jako v jiných sběratelských oborech (katalogizace, aukce, klubová činnost) a že za takových podmínek nemá smysl ve vydávání Fonoramy pokračovat. Po nezdaru s realizací LP/CD Stutter rovněž chyběly peníze na pravidelné vydávání Fonoramy.

Technické údaje:

Registrace: Ministerstvo kultury ČSR (MIČ 46595)

Redakce: Ing. Milan Kidoň, Zdeněk Rada, Zdeněk Figura

Sazba: TH system, a.s. Ostrava/Tisk: OFTIS, soukromá tiskárna.

Obsah: Rock'n'Roll A-Z, Freddie Mercury, Deep Purple 1, Woodstock, Marillion, Metallica, Sisters Of Mercy, Amall Wonder Records a další

Náklad: 5000 výtisků

Datum vydání: 10. 6. 1992

Hodnocení: doposud jediný pokus o vydávání periodika pro sběratele gramofonových desek u nás.

Oba vysněné produkty byly zrealizovány, ale v důsledku nastálých potíží hlavně s prodejem LP a CD, ale i časopisu, začalo docházet i k neshodám mezi mnou a MK. Neshodovali jsme se v názorech na řešení situace po nezdaru a v dalším postupu. MK jsem zazlíval, že z pozice ekonomického vzdělání měl předpokládat rizika spojené s podnikáním v právě se rozvíjícím kapitalistickém systému hospodářství. Spory se stupňovaly a po jedné z hádek jsme se na několik let rozešli. Když jsme se znovu sešli, byl MK spolumajitelem reklamní agentury Factory se sídlem v Petřvaldě a o hudbu se již nezajímal. Trvalo řadu let, než jsme začali uvažovat o znovuvydání „remastrovaných“ nahrávek Stutter. Do běhu událostí však zasáhla těžká, neléčitelná nemoc MK. Jeho zdravotní stav se prudce zhoršoval. V beznadějně situaci spáchal dne 11. 1. 2007 sebevraždu. Odešel tak můj vynikající kamarád, znalec, nadšenec a propagátor soudobé nezávislé rockové hudby, obětavý organizátor. **Tento článek je věnovaný jeho památce.**

Počátkem roku 2012 díky technické podpoře Ing. Jaroslava Mazurka jsme uvedli do internetové podoby stránky www.fonorama.cz, které je možné považovat za volné pokračování dvou dávných projektů. Stránky se zabývají diskografiemi gramofonových firem se zaměřením na nezávislou rockovou hudbu a nejrůznější okrajové hudební žánry. V současné době obsahují v naprosté většině kompletní diskografie 16.000 gram. firem. Je to jedna z největších databází na světě. Je výsledkem celoživotní sběratelské práce. Faktologické základy byly vytvořeny v nepřejících politických dobách, za materiálních a fyzických obětí, bez jakékoli finanční pomoci, při neexistenci internetu a daleko od zdroje informací.

S postupem času se k internetovým stránkám připojil i fanzin Jamsession, který byl vydáván v souvislosti s existencí Hudebního klubu v Orlové. I přes rozpad klubu vydávání Jamsession pokračuje, pravděpodobně do budoucna jen v internetové formě.

Napsal: Zdeněk Rada

Dne: 31.3.2016

Další informace na: www.fonorama.cz (modré odkazy v rubrice „Historie“).

Přes kontakt na Fonoramě je možné objednat z několika posledních kusů **CD Stutter : Broken Snakes**.

MFTEQ**STUTTER BROKEN SNAKES**
Check CHCD01 CD/LP

STUTTER are from the U.S. Check is a new Czechoslovakian label, taking full advantage of its found freedom. And this is the first time STUTTER have broken out of their native America. Broken Snakes uses and manipulates all forms of contemporary styles; electronics, guitar-drone, improvisational elements and make full use of sample effect. A surprising and unnatural array of soundscapes, surrounds and tickles your brain. Not so much an easy listen, but it implores hearing again and again. The lyrics aspire to the non-sensical approach of Peter Hope, which can't be bad. If you like your electronics with a slight commercial edge, but never quite lose the appeal this is for you.

OPTION

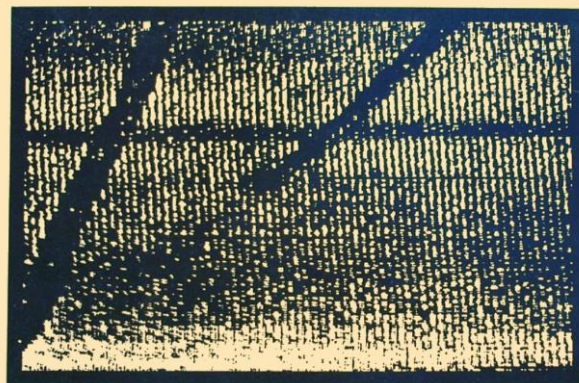
• **STUTTER: Broken Snakes** Art types running loose with drum machines and samplers, the long-lived Louisville ensemble, Stutter, not only has a lot to say, but they have more musical means than you'd expect. Sure, a piece like "Big Secret," with its found vocals, electro-percussion, and distorted guitar, is no technological breakthrough, but Stutter doesn't rely on the concept. Instead, they push the guitar in restless directions, contrast surprising sounds, and play off the inherent oddness of the concept. Other pieces have the same feel, whether the piece is a comic monologue with musical backing or an art-jazz industrial rave-up. Hardly any of them sound alike, though they share a similar sense of humor and even melody. This is one "experimental" outfit whose music even your parents would recognize as music (barring the piece constructed out of lawnmower sounds). Far from rehashing tired ideas in the name of art, Stutter peps up a few tried and true tricks with several new ones on *Broken Snakes*. Recommended.

SPIRAL SCRATCH

Check is a new Czechoslovakian label, the first I've encountered that specialises in experimental works. Their new release is LP/CD offering by US band Stutter, and is also the first Eastern Bloc release of Western

artists. *Broken Snakes* is a concoction of electronics and guitar based sound, sometimes dancey, sometimes odd tape manipulation within which a warped bass twists in and

STUTTER BROKEN SNAKES

Obal LP

CD

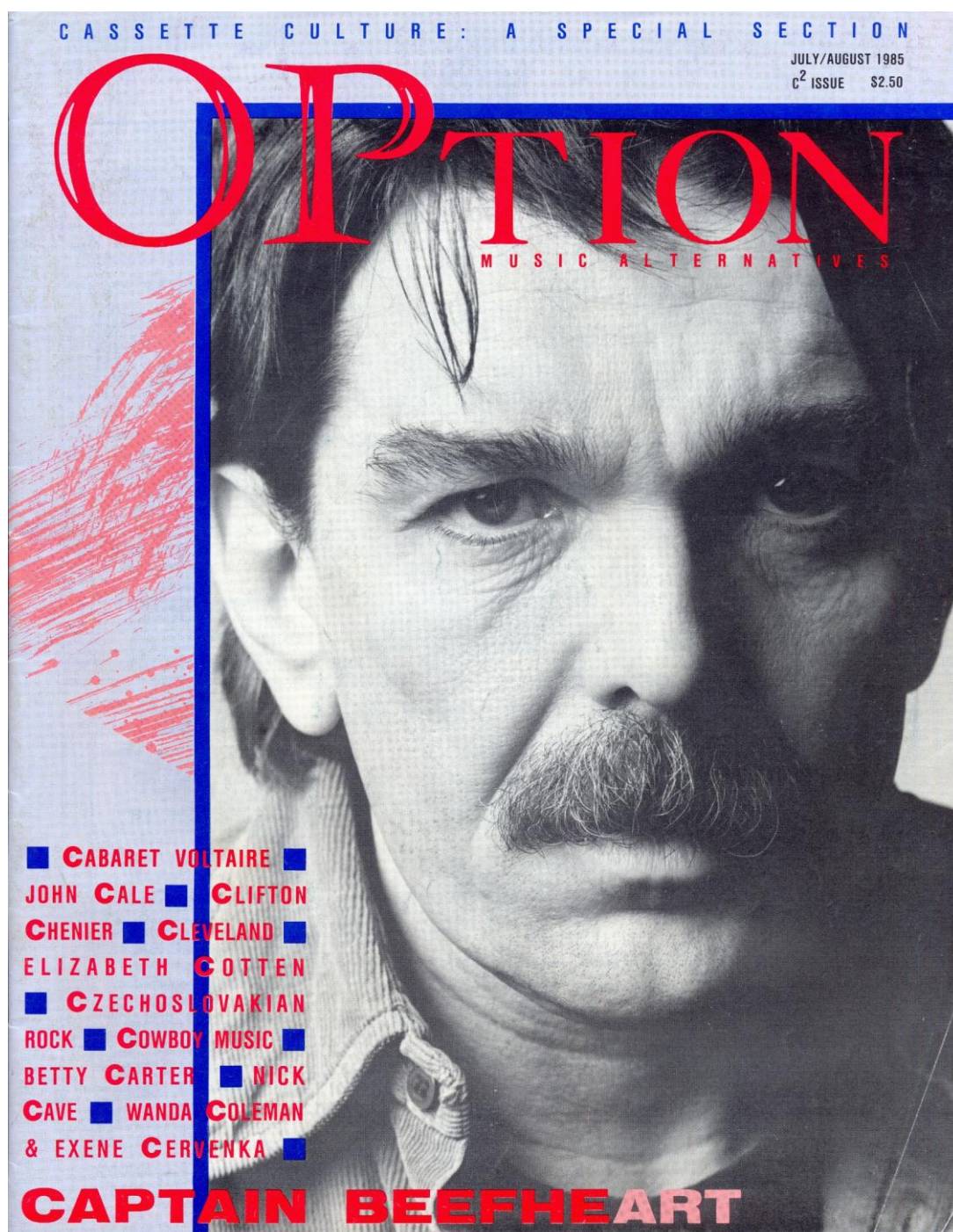
ZDENĚK FIGURA, Moravskoslezský večerník
„Událost, abych neurazil britské Ten Years After a rakouské Happl, natož pražské Psi vojáky (všechno skvělé koncerty), tak něco z ediční činnosti. Česká firma z Orlové vydává originální LP a CD amerických Stutter! Osobnost: tím je to jasné. Editor ing. Milan Kidoň z této firmy pro jeho zarputilost a víru v nekomerční vydávání rockové avantgardy, což je obdivuhodné.“

Připravil: (hla)

Výstřížek z Moravskoslezského večerníku publikovaný v květnu 1991. Vlevo jsou recenze z USA a Anglie.

Obal CD Stutters

Titulní stránka amerického hudebního časopisu Option

CZECHOSLOVAKIA

The Tanks May Roll, But The Bands Still Rock

by Milan Kidom

IT WAS IN THE LATE FIFTIES when a few brave souls dared to sing and play here rock'n'roll. It missed any public support and its fans had to go for their music into very strange places, clubs or pubs. No wonder, as for most Czechs rock'n'roll was the worst thing that could ever come to the country from the West — worse even than striptease or chewing gum. Nevertheless, after its trip about the world rock'n'roll finally reached Czechoslovakia.

20 years later we got a new noise; we got new wave. Again, the majority of people have been looking on the artists that depart standards and rules of the rock tradition with a lack of understanding. While nobody has been already horrified by a rock'n'roll concert organized in his town, free solos of new sound searchers and creators have been proclaimed something beyond feelings of our listeners. New music is widely debated in magazines but the radio and TV aren't playing it. Thus, the young rock generation has still to live by music of the rock veterans without having the right basis to build upon. Identical as always is the position of those partly or entirely ahead of time: underground.

In general, the seventies were for Czech a rock poor period. Most of the names that were writing its history in the sixties on the break of the decade got lost...not word for word, but their music has disappeared out of concert halls. Some musicians and groups left rock for money; others, the more ambitious, turned their interest to jazz. In fact, the only hopes for the future have been independent, amateurish bands that would rather keep their non-professional status than change their music, or at least not in response to commercial pressures.

The bands come from all directions and present a variety of styles. Perhaps music of many of them is not so progressive, but it is spontaneous. However, what all the bands need is to get on records and for those records to get to the masses.

The Panton label has helped a bit, so we have at present more on vinyl from them...

Zentour

45

PRASKY VYBER (The Prague Selection): Prazsky Vyber is project of top Prague session players. It made its reputation as an experimental jazz-rock unit in the mid-seventies, melding rock, jazz and classical styles into a kind of noncommercial fusion music. At the end of the decade the band broke up to give life to a new Selection, changing course at the same time to the land of Talking Heads, Pere Ubu, etc. A small cult band.

O.K. BAND: They grew from an ordinary pop-punk support group to stars of the show. O.K. Band has to be primarily the medium for its members' philosophical meditations, but the music really is OK. One of the best groups that balance a modern pop beat and more progressive electronics. A big export nowadays, they have received airplay in Europe and the US.

DR. MAX: Trendy reggae outfit. Dr. Max is actually one of the better results of attempting to bring Jamaican blues to Czechoslovakia.

ABRAXAS: Born in 1976, so the story goes, christened by exotic butterfly, became popular without the help of forced publicity tricks. On the first recordings they sounded somehow shy, almost disco, but in concerts we could see a quite different, much sharper facet of their repertoire. Though the latest material shows them moving towards pop,

Abraxas keep their prime directive on the new wave circle. They're still amusing with an amazing ability to absorb all trends in rock.

TANGO: New formation put together by one ex-Abraxas member. Within Tango's first recordings can be found everything from energetic new wave rock to Bulgarian folk, not to mention ska and all-out pop.

COMBO FH: Another jazz-rock group trying now its hand purely at rock. Combo combines highly innovative song structures, superb musicianship, and traditional culture elements. It aspires to be my favorite.

ZENTOUR: This talented quintet emerged from the secret army of independent bands sometime in 1981 and was probably the first to record. Zentour's music is cold but provocative. Surely one of the finest items the new Czech rock has to offer.

VENTIL RG: Garage punk rock; however, not as brutal as Dead Kennedys and their crowd of followers produce. Ventil RG are a political band. They don't want only to communicate with the audience but change them...and obviously the world for the better too.

NOTE: Musicians in Czechoslovakia no doubt have much in common with those struggling in America

and other countries. The largest record labels are not much interested in their music. The three major labels of Czechoslovakia are Supraphon, Panton, and Opus. All three do a great deal of business the world over with classical music releases. As far as popular music goes, most Czech recordings involve bands performing middle-of-the-road pop/rock.

In addition to what is available on vinyl, many bands are discovering the practical benefits of cassettes. Bands releasing music on cassette are Zikurat, Kilhets, Extempore, and MCH. Both Czech records and cassettes are attainable through import distributors. Recommended Records in England is most helpful, as is Paradox music in the US. Or simply write to Panton, Ricni 12, 118 39, Praha 1, Czechoslovakia.

The best and most desirable way is to trade music with record collectors. In particular, independent recordings from the US are most readily sought after as those are least available. Music received is often copied and distributed, providing whole unexplored audiences for the artists. A good place to start is with fanatic record collector Zdenek Rada, PS 25, 735 14 Orlova, Czechoslovakia.

Please write about anything involving the music scene. Czechs are most interested in all that is happening. — Jeff Jobson